

Veya Her Şeye Alışabilmek

– redfer · 24 Haziran 2025

ılık yaz akşamının kokusu
ve rengi yüzüme vururken
evime gitmek ya da
özgürlüğümü esir alan
yalnızca gökyüzünün maviliğini görebildiğim
birkaç banklı bir semt parkına takılmak...

bunların hepsi mümkün ve olağan şeyler
olur böyle şeyler
insan eninde sonunda her şeye alışır
hiçbir zaman tamamıyla mutsuz olmaz

bazen mutluluk
renksiz bir su tadında çıkar karşıma
rahat tavırlarla sütlü kahve içerim
üstüne bir bardak su
yorgunluğumu düşünüp
uyumayı hayal ederim
bir an önce

sonuç olarak
değişen bir şey yoktur
işlediğim bir suçtan yargılanırken
sürekli yüzüme vurulan bir durum haline gelir
tasasız oluşum
suçu işleyen kişi
sanki benmişim gibi
kendini savunmaz kalbim
onun için yaşananların hiçbir anlamı
ya da önemi

nefes nefese koşarken
bir sokağın köşesinde
arkadan yetişen
bir kaç kuru yaprakla vurulmak
rüzgarın işgüzarlığıyla
hayat çoğu zaman
tesadüflerle yüklü

hem kendime
hem de yaşadığım topluma yabancılaşıyorum
en son başıma gelenleri
kalın bir camın ardından izler gibi
tesadüfen oradaymışım gibi
büyük hayallerini
kocaman umutlarını kaybetmiş
hissiz
tutkusuz
tepkisizim
birazda yorgun
ve hep uykusuz

mutsuzluk ne kötü bir şey
nasıl sıradanlaştırdığını gösterir insan
acıların, günlük konuşma kalıplarının içinde
nasıl basitleştğini
kent sakinlerinin aldırmaçlığını
nasıl kanıksandığını

iç ürpertici bir şekilde hissettirir
ve tutsağı kılar
aslında uzun sürmüş bir uykudan
başka bir şey değil

çaresizliğin yol açtığı bir yabancılaşma
öylesi yaşanan
içinde doğduğum sefalet iklimi
bütün yaşamı boyunca
düşünce dünyama yansır
yarım kalan şiirlere
yarım kalan öykülere

yoksul, yoksun yaşamın bütün samimiyetiyle
bütün geçmişini geride bırakarak
şehre veda etmiş atmışlık bir adamım işte
gökyüzündeki güneşten maada
başka kimsenin tanımadığı
uçsuz bucaksız ıssızlığa karışmış
yaşamaya elverişli
yeni kentler kurmaya amade
gizemli bir yabancı

giz peşinde
aradığım hikmetin
fakirlikten başka bir şey olmadığını
tüm çıplaklığıyla görüyorum
saçlarıma kırlar düşmüş
kendinden on beş yaş küçük
adsız ve yoksul mutluluğun
böylesi daha iyi

şehrin gölgeli sokaklarından birinde
yaşam mücadelesi veren
belki de zorluklara göğüs gerebilmenin
en iyi yoluydu
böylenin daha iyi olması

babama ne çok benziyordum

yoksa belleğim
zenginlerinki kadar dolu olmazdı
katlanabilmek için unutmak gerekir
veya her şeye alışabilmek
kuşkusuz

benim bu hikayem
ağlayamayan insanları anlatır
hayatı beklenmedik bir zamanda
beklenmedik bir olayla son bulacağı
sonun nerede ve nasıl bitireceği
asla bilinmeyecek
biraz küskün
biraz da melankolik
şairleri anlatır

redfer